

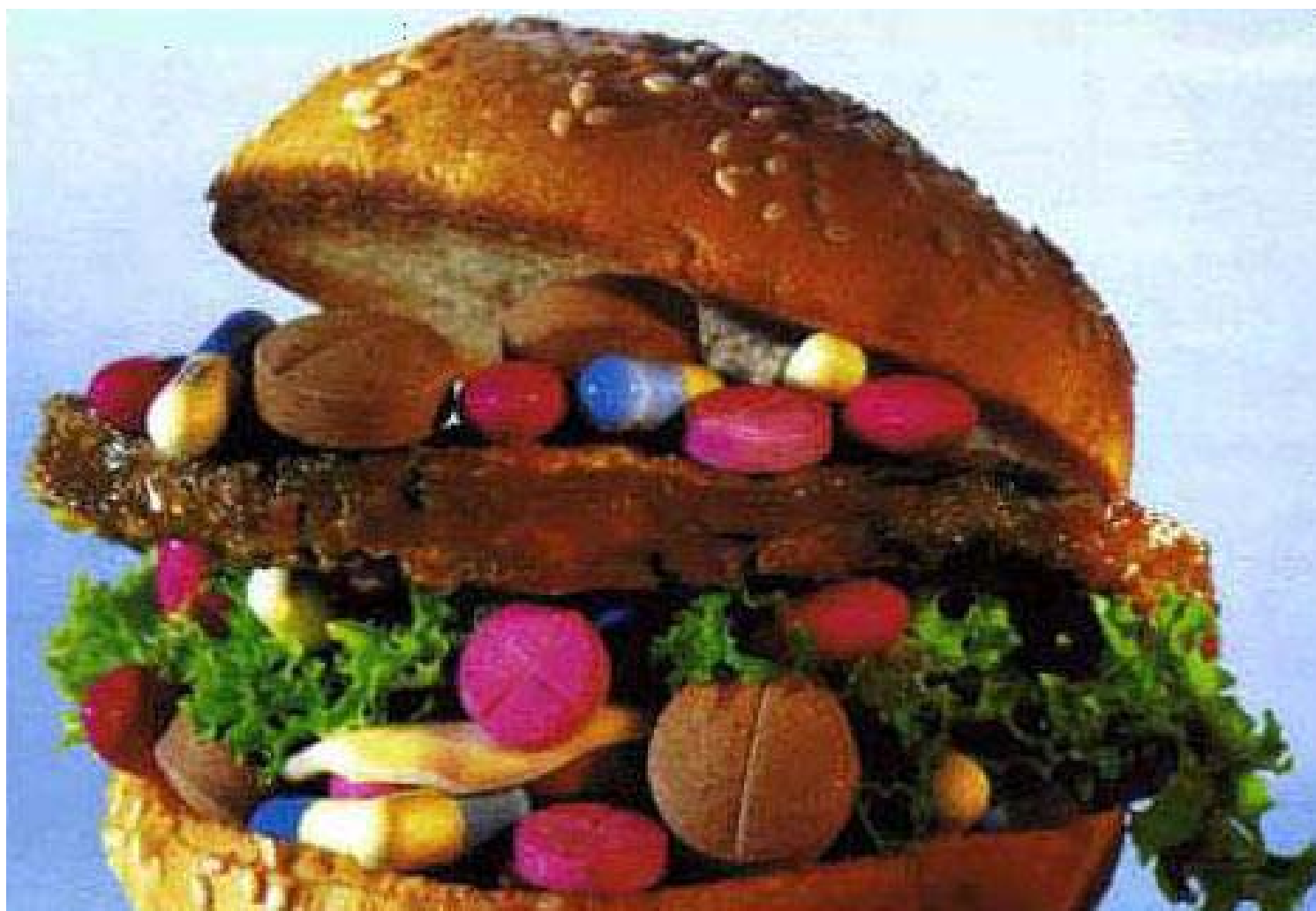

KOLESZTERIN

2004. szeptember

A Káldor Miklós Kollégium lapja

Olimpiai menü

TÉMA

OLIMPIA

Sport és dopping

INTERJÚ

KÓLA ÉS KALÁCS

Zombori István

NYÁR

NYARALÁSOK

Horvátország, Anglia

A XXVIII. Nyári olimpiai játékok: Athén

(2004. augusztus 13-29.)

Habár az idei nyári szünet megint gyorsan elmúlt, egy esemény mégis lázba hozott minden sportrajongót. Ez volt a 2004-es olimpiai játékok.

A görög fővárosnak elég sok gondja akadt az előkészületek során: a politikai helyzet, a gazdaság állapota és a nép elégedetlensége mind-mind hozzájárult a helyzet súlyosbodásához. Késett a sportlétesítmények építése, az olimpiai falu átadása, a munkások sztrájkba kezdtek, ugyanakkor a belépőjegyek sem fogytak megfelelő ütemben. Már-már kétségesse vált az olimpia megrendezése is. Végül is az összefogás sikeres lett, s így augusztus 13-án (pénteken) a megnyitóünnepséggel kezdetét vette a 28. nyári olimpia.

A megnyitón feltűntek a görög népi elemek. Az igazi attrakció a résztvevő nemzetek bevonulása volt. A magyar zászlót Kovács Antal (Atom Anti) vitte.

Másnap már a sporté volt a főszerep: zajlottak a selejtezők, de volt olyan sportág is, ahol bajnokot avattak. Mi persze honfitársainkra helyeztük figyelmünket – különösen kézi- és vízilabdás csapatainkra; tőlük a közvélemény kiemelkedő eredményt várt.

Itt zajlottak a selejtező mérkőzések. Eközben **megszületett első aranyérmünk: Nagy Tímea** női párbajtőrben 2000-es teljesítményét megismételve 15-10-es arányban nyert és **megszerezte a magyar csapat 150. aranyérmét** a nyári olimpiákon.

Másnap már az úszómedencékre összpontosíthattunk.

A szép reményekkel induló Hrisztov Éva csalódást okozva még érmet sem szerzett. Kovács Ágnes sem produkált maradandót. A férfiak mentették meg a sportág becsületét: Cseh László egy bronzsal jelentkezett, az igazi szenzáció a

2004. szeptember

mindössze 15 éves Gyurta Dániel ezüstérme volt 200 mellen. Az úszószámokban az amerikai Michael Phelps kiemelkedőt alakítva 6 arannyal és 1 ezüsttel zárt. A nagyon várt 100 méteres férfi gyorsot Ian Thorpe, míg a 200 méterest Peter Van den Hoogenband nyerte.

Közben **Igaly Diana** pazar lövészteljesítménnyel szerezte meg második aranyérmünket. Mindeközben vízi- és kézilabdásaink meneteltek, a nők viszont mindkét csapatsportágban nagy-nagy csalódást okozva csak 5. helyen zártak. Ez különösen fájó volt kézilabdában, ahol mindenképpen érmet vártunk. Már csak az erősebb nem képviselőiben bízhattunk. Időközben harmadik aranyunkat **Majoros István** szállította kötöttfogású birkózásban.

Közben megérkeztek kajak-kenusaink, akiktől éremesőt vártunk.

Erre minden esélyük megvolt, hiszen mind a 12 egység döntőbe kvalifikálta magát az előfutamok során. A sportág első érmét a női kajak négyes szerezte. Hatalmas versenyben a második helyet szerezték meg az örökifjú – 42 éves – Birgit Fisher

vezette német egység mögött. A férfi kajak négyesünk (**Kammerer, Storcz, Vereczkei, Horvát**) visszavágott a németeknek és hatalmas fölényrel győzött. Storcz Botond még azt is megengedhette magának, hogy az utolsó tíz méteren már nem is evezett és pimaszul a vízbe dobta a lapátot. Vitray Tamás szavait idézve: „Megvertük a világot, mint a pinty.” Következett **Janics Natasa**, aki a Szegedi selejtezőn legyőzte a többszörös európa és világbajnok Kovács Katit, így ő indulhatott egyéniben 1000 méteren. Bátran kijelenthettük, hogy az lett volna a meglepetés, ha nem ő nyeri a

versenyt. Ő azonban igazolta a papírformát, és másfél hajóhosszal, mondhatni csak az idővel versenyezve söpörte be az aranyérmet. Következett a páros, ahol a már említett **Kovács Katalinnal** párban összeállt az álmduó. Ellentmondást nem tűrve, ha lehet mondani még simábban győzték le a világot. Janics Natasa így két olimpiai arannyal zárt. Végül a Kozmann-Kolonics duó

szállított egy bronzérmet. Összességében elmondható, hogy kajak-kenusaink jól teljesítettek.

Következett a női öttusa,

ahol a mi **Vörös Zsuzsánk** bizony győzelmi esélyekkel vágott neki a versenynek. Lövése jól sikerült, vívásban nem szakadt le az élmezőnytől, lovaglása igen jól sikerült, az úszás után pedig az élre állt az összetettben. A futásban már meg se kellett erőltetnie magát, így összetettben meggyőző előnnyel nyert és lett olimpiai bajnok.

Időközben férfi kéziseink az elődöntőben nagy csatában kikaptak a horvát válogatottól, így a harmadik helyért játszhattak. Az oroszok ellen sajnos sok ziccert hibázva alul maradtak, de az igen dicséretes negyedik helyen végeztek. Férfi vízilabdásaink százszázalékos teljesítménnyel kerültek a döntőbe, ahol Szerbia-Montenegro gárdája várt a fiúkra.

A zárónapi vízilabdadöntő előtt az atlétikai stadionra helyeztük figyelmünket.

Kalapácsvetésben Annus Adriánért izgulhattunk. Annus az évben minden versenyen nyolcvan méter fölött dobott, így jó formában volt. A selejtező szintet simán teljesítette, a döntő harmadik körében pedig parádés 83.19 métert dobott. A nagy ellenfél japán Kodzsi Murofushi az utolsó sorozatban 82.91 méterre hajította a kalapácsot, ezzel Annus Adrián nyerte a számot. A másik éremesély diszkoszvetésben mutatkozott: Fazekas Róbert is jó formát mutatott az olimpia előtt, és Kővágó Zoltánban is bízhattunk. Fazekas második kísérletére 70.93 méteres új olimpiai csúcst dobott, amit nem tudtak túlszárnyalni, így ő is győzött. Kővágó Zoltán 67.04 méteres dobással kellemes meglepetést szerezve harmadik lett. Minden magyar elégedetten dőlhetett hátra az utolsó nap előtt.

Elérkezett a zárónap, s a már említett vízilabdadöntő is.

A mérkőzés helyszínén a magyar szurkolók fantasztikus hangulatot teremtettek, szinte hazai pályán érezhették magukat a fiúk. A meccs számunkra rémálommal kezdődött: a szerbek 3-0-ra megleptek. De akkor elkezdtünk kapaszkodni és a második negyed végén 5-5 volt az eredmény. A harmadik negyedre beleerősítettek a szerbek is és a zárónegyed előtt 7-5-re vezettek. Az utolsó negyed fantasztikus volt: hihetetlen lelki erőről

2004. szeptember

tett tanúbizonyságot a csapat, és 8-7-re fordítottunk. Fantasztikus, fordulatos meccsen a címvédő magyar válogatott győzött.

A csapat tagjai: Benedek Tibor, Biros Péter, Fodor Rajmund, Gergely István, Kásás Tamás, Kiss Gergely, Madaras Norbert, Molnár Tamás, Steinmetz Ádám, Steinmetz Barnabás, Szécsi Zoltán, Varga Tamás, Vári Attila, vezetőedző: Kemény Dénes

Magyarország 8 arany-, 6 ezüst- és 3 bronzéremmel a 13. helyen zárt az olimpiai éremtáblázaton.

Este már csak a záróünnepség volt hátra. A színpompás műsort Jaques Rogge, a NOB elnöke diplomatikusan fogalmazva zárta: - Ez egy felejthetetlen olimpia volt!

Azt hiszem ezt mi magyarok is így érezzük, csak hogy mi felemás érzésekkel emlékezünk vissza a 28. nyári olimpiára.

Katona
Róbert

OLIMPIA-KO(K)SZ

Mégis ki van kiért?

Naiv vagyok. Ez önmagában sem hasznos tulajdonság, de azzal párosulva, hogy (bár ezen véleményemnek súlyos pofonokat kellett már elszenvednie) magamat jó emberismerőnek tartom, kifejezetten kellemetlen.

Látva és hallgatva Fazekas Róbertet és Annus Adriánt, én nem tudom elképzelni, hogy kokszoltak volna. De hát ráadásul nem is ez a vád! Nem, hanem az, hogy nem

2004. szeptember

produkáltak elegendő vizeletet, ill. nem voltak hajlandók ötödször is mintát adni. Hát emberek, mégis mi a túró (javított változat, eredetileg nem ez a szó szerepelt) folyik itt? Mégis ki van kiért?

A sportvezetés, a szövetségek, az egész ki**szott (lám, ha az ember indulatból ír, csak úgy ömlik a mocskok a szájából) NOB van a sportolókért, és nem fordítva.

A vezetők valami hihetetlen szereptévesztésben vannak, azt hiszik, hogy ők itt a cél, ők itt a Johnny-k, pedig dehogy! Ők csak pótolható eszközök az igazi célok, az igazi nagyságok, a sportolók szolgálatában. Úgy viselkednek, mint a focibírók. Azok is azt hiszik, hogy őértük van a foci, pedig ők csak azért vannak, ahhoz asszisztálnak, hogy a sportolók, miközben legjobb tudásuk szerint versengenek egymással, ne sértsék meg saját játékszabályaikat. Tessék megnézni egy futballbíró és egy teniszbíró arcát, viselkedését. A teniszbíró tisztában van a szerepével, a másik úristennek gondolja magát. Képzeljük el előbbit, amint a durván káromkodó, őt szidó teniszezőnek dühösen felmutatja a piros lapot, és leküldi a pályáról. Ugye, hogy nevetséges.

Ebből a szereptévesztésből adódik, hogy a magát önmagáért valónak megélő betonagyú bürokrata azt mondja: lehet, hogy nem doppingolt, de a leadott mennyiség a vizsgálható mennyiségnek csak az ötszöröse, és nem a tizenötszöröse, úgyhogy neked véged, ki vagy te világ legjobb diszkoszvetője hozzám és a szabályaimhoz képest?

A sportriporter meg a néző is azt hiszi, hogy a sportoló van őérte. Elvárásai vannak vele szemben. Elvárásai! Aztán ha azokat nem teljesíti, számon kér, kritizál, magyarázatot követel. Kérdem én, milyen alapon?

Az, akinek annyi köze van a sporthoz, hogy a játékok idején a foteljéből, kezében sörrel megnézi az olimpiát, vagy éppen leköszvetíti azt, ne tápláljon má' elvárásokat a sportolókkal szemben!

Utóbbi az, aki hajnali nemtomhánykor kel, hogy edzésre menjen, aki beáldoz szabadidőt, fiatalságot, tanulást, családot. Ő az egyetlen, akinek elvárásai lehetnek magával szemben, meg esetleg az edzője. Az újságíró meg a szurkoló egy dolgot tehet: drukkol. És ha sikerül, a sportolóval örül és büszke rá, ha meg nem, együtt érez vele és szomorkodik. Merthogy nekünk az ő teljesítményéhez semmi közünk, ahhoz semmit sem tettünk hozzá. Akik esetleg hozzátettek valamit, azok azok a csodálatos drukkerok, akik nem sajnálták a pénzt és az időt, és Athénban az összes helyszínt hazai pályává változtatták. Ugyanakkor nekik sem lehetnek elvárásaik, de hát ők nem is az elvárós, hanem az együttörülő, együtt érző hozzáállást képviselik.

Aztán, mint Dagobert bácsi, kuporgatjuk, számolgatjuk az aranyakat. Nem tudom, hány ember tudja, milyen érzés, és milyen nagy dolog valamiben elsőnek lenni, vagy a legjobbak között lenni. Saját környezetben, családban, iskolában, kollégiumban, városban, esetleg az országban. Hát akkor képzeljük el, mekkora teljesítmény valamiben az egész földgolyón, hatmilliárd ember közül mondjuk harmincnyolcadiknak lenni. Nem beszélve arról, hogy világelsőnek.

Kívánom mindenkinek (újságírónak, sportvezetőnek, szurkolónak, magamnak), hogy az élete során egyszer valamiben a világon a harmincnyolcadik legjobb legyen.

Keveseknek fog sikerülni. Úgyhogy ünnepeljünk mindenkit, aki ott lehetett, és legyünk rájuk nagyon büszkék! A győztesekből pedig csináljunk hőseket!

2004. szeptember 1.

Szabó
Kristóf

2004. szeptember

DOPPING?!

Az athéni olimpián a dopping botrányok középpontjában álló magyar sportolók, és a többi sportoló védelmében szeretnék állást foglalni. Nevezetesen most a két legfelkapottabb esetre gondolok, Annus Adriánéra és Fazekas Róbertéra, de csak azért, mert ha elhangzik az a szó, hogy dopping, rögtön mindenki erre a két névre gondol az athéni olimpia óta. Azokat a gondolatokat szeretném megosztani az olvasókkal, amik talán az emberekre nézve is fontosak.

Szögezzünk le először is egy alapvető tényt: minden profi sportoló doppingol, akár bevallja, akár nem.

Ebből kiindulva nem az a kérdés, hogy ki, hanem hogy mikor doppingol és hogy illegálisan vagy legálisan teszi azt.

Minden doppingbizottsági tag, legyen az görög, magyar vagy nemzetközi, egy dolgról megfélekezett. Egyikőjük sem lenne ott, ahol most van, ha nem lenne a világban néhány „őrült”, aki átlagosan 10 éves korától a sportra tette fel az életét.

Ezzel arra szeretnék rávilágítani, hogy az-e a dolga az ellenőrző bizottságoknak, hogy minél nehezebb körülményeket biztosítsanak a sportolóknak, valamint hogy további követeléseikkel felborítsák a sportolók életét?! Nem azt mondom, hogy nincs szükség ellenőrzésekre, de túlzásokba sem kellene esni.

Ami a sportolókat illeti, mindegyikőjük tiszteletet érdemel. Elsősorban a kitartásuk miatt, mert képesek voltak küzdeni sok éven keresztül, azért hogy részt vehessenek az olimpián. Aki ott van, szeretne győzni, szeretné kihozni magából a legjobbat, mert tudják, hogy ezzel dicsőséget szerezhetnek a hazájuknak.

Gondoljunk bele, ha mi lennénk a sportolók helyében, minket nézne az egész világ, és egy ország izgulna értünk, nem tennénk meg szinte bármit a dicsőségért, a győzelemért!? Ez szubjektív, de én biztosan mindent elkövetnék, hogy ne okozzak csalódást azoknak az embereknek, akik belém fektették a bizalmukat.

Ezt, úgy érzem, hogy egy kis pszichológiával is alá kell támasztanom. Mivel azonban nem vagyok gyakorlott ezen a téren, csak egy fontos dolgot tudok felhozni ennek bizonyítására, a sportolók védelmére. Az emberi akarat erő gyakran bizonyul gyengének, de ez is csak emberi vonás.

Az a legfőbb kérdés, hogy egy hibáért, amibe valószínű, hogy nagyon sokan beleestünk volna, büntethető-e egy sportoló, egy ember?

Kati
Gábor

Akkor és most

Volt kolesztársunk, Szilaj Péter jelenleg a Magyarországi Krisna-tudatú hívők közössége operatív bizottságának vezetője, és szeptember 19-én kötött házasságot a somogyvámosi Krisna-faluban. A nagy eseményen ott volt Singer János, kollégiumunk

igazgatója is (még 1996-ban együtt: baloldali kép), a pár ruháinak szertartásos összekötését pedig a jelenleg kisgyermekével GYES-en lévő Geresdi Irén tanárnő (vagyis Irénke néni) végezte (jobb oldal). Hát, mit is szoktak ilyenkor mondani: sok boldogságot kívánunk. Részletek jövő hónapban.

2004. szeptember

KÓLA ÉS KALÁCS

Beszélgetés Zombori István tanár úrral

KEDVENC

Étel: halételek, vörös és fehér húsu egyaránt: lazac, tengeri herkentyűk

Ital: az egészséges életmód híveként gyümölcslevek, ásványvíz, egy kis barna sör

Autó: Toyota, közel tíz éve azzal járok

Könyv: gyermekkorom könyvei: Jókai-sorozat, József Attila költészete, Wass Albert prózája, de most nagy érdeklődéssel olvastam pl. a Harry Potter - sorozatot is

Film: magyar rajzfilmek /pl. Mézga család, Frakk, Dr. Bubó/, ebben – többek között „rímhányó” Romhányi József révén – igazi nagyhatalom vagyunk, hozzánk fogható csak a régi Csehszlovákia volt (pl. a Kis vakond-sorozat). Régi Kabos Gyula filmek, francia, német újhullám: Truffaut, Godard, Fritz Lang, de a Terminátor 2-vel bezárólag egy-két akciófilm is belefért, utána már a számítógépes animáció túl nagy mértékben befolyásolta a filmezést. A Titanicot már nem élveztem. Az utóbbi évekből a Taxit emelném ki, egyébként is inkább az európai humort kedvelem, mint a hollywoodi hamburgerkultúrát.

TV-műsor: keveset nézek tévét, a valóságshow-k, ill. amik a kereskedelmi csatornákon érkeznek, nem nagyon érdekelnek. Humoros műsorok (Gálvölgyi-show, Bagi-Nacsa), régi filmek inkább.

Színész, színésznő: Kabos Gyula, Ruttkai Éva

Vicc: L'art pour l'art társulat, klasszikus angol humor

Zene: komolyzene (Mozart, Haydn, Pullenk, Chopin), rock (Deep Purple, Queen, Pink Floyd, LGT, Omega), rock n roll, jazzrock

- Mikor, hol született?
- 1963-ban, Baján születtem, de 3 éves koromtól Budapesten élek.
- Szülei?
- Édesapám hajóskapitányként ment nyugdíjba.
- Akkor még volt magyar flotta.

2004. szeptember

-
- Így van. Személy és teherhajózásban is részt vett. Édesanyám pedig Budapesten dolgozott bolti eladóként. Most már mindketten nyugdíjasok.
-

„A Titanicot már nem élveztem.”

- Iskolák?
  - Budapesten jártam mindet, általános iskolát Rákospalotán, középiskolát itt a szomszédban, ahol kollégista is voltam, a Keleti Károly utcában, a Rákóczi Gimnáziumban végeztem. Mellette volt egy kollégium, ami azóta elköltözött, a Táncsics Mihály Fiúkollégium, ott laktam. Aztán matematika-technika szakos középiskolai tanárként végeztem az ELTE-n. Ez számomra nagyon szimpatikus pár. A matematika inkább elvont tudomány, a technika pedig egy gyakorlati valami, tehát egyfajta komplex kép alakul ki az emberben a világról és így sokrétűbb a tudásom, mintha kizárólag valamilyen elméleti tantárgy irányába mentem volna. A technika pl. rengeteg kirándulással járt, különböző rendszerelméleti megfontolásokból fakadóan a világ egész távoli pontjait össze tudtuk hasonlítani.
  - Technikát gondolom nem tanult a gimnáziumban.
  - Nem.
  - Akkor hogy jött ez a technika? Közvetlenül erre a szakpárra jelentkezett?
  - Nem, matek-fizika volt az alap, mint a legtöbb diáknál, aztán a második évben át lehetett jelentkezni, és én átjelentkeztem technikára, és egyáltalán nem bántam meg. A technika szakon egy kis csapat volt, amelyik eljárt pl. olyan elzárt ásványtani területekre, amik akkoriban megközelíthetetlenek voltak. És olyan összefüggéseket is kerestünk, amik korábban nem voltak olyan nyilvánvalóak.
-

„Matematika - technika szakos középiskolai tanárként végeztem az ELTE-n.”

- Akkor ez a technika nem az a technika, amit én általános iskolában tanultam, az a fűrész-faragás.
  - Nem, nem a politechnika. Annak egy sokkal kibővítettebb változata, ami a technikai kultúrára vonatkozik, és abban segít, hogy az ember rendszerben gondolkodjon.
  - Van ilyen tantárgy középiskolában, hogy technika?
-

- Van bizony.
- **Akkor én voltam alulinformált. Elvégezte az egyetemet, és utána?**
- Utána egy elég hosszú vargabetű következett. Pontosabban volt egy kollégiumi tanári állásom, azt azonban pénzkeresetre kellett cserélnem, fél év után elkezdtem kereskedelemmel, üzlettel foglalkozni. Ez biztosította az egzisztenciámat. Gondolom, nagyon sokan vannak ezzel így, részben ki akarják próbálni magukat, elindítanak valamilyen vállalkozást, vagy pénzesebb állást keresnek, azért, hogy felépítsék valahogy az életüket. Én megtettem ezt, és most kanyarodtam vissza eredeti szakmámhoz.
- **Egészen az egyetem után fél évtől idáig nem is volt a tanári szakmában?**
- Nem. Főleg élelmiszerkereskedelemmel, -fejlesztéssel foglalkoztam.
- **Ennél valamivel konkrétabban?**
- Ez elég konkrét. Egyébként meg az információ pénz, úgyhogy...

„Főleg élelmiszerkereskedelemmel és -fejlesztéssel foglalkoztam”

- **Mégis, volt valami cég...?**
- Természetesen, főleg külföldi multicégeknek dolgoztam, akik szerették volna kiépíteni az itteni kereskedelmi struktúrájukat. Részben a kereskedelem felépítését, részben a termékek kialakítását, fejlesztését kellett felügyelnem és véleményeznem.
- **Milyen multicégek?**
- Pepsi Cola, például, ami ismertebb.
- **A Pepsi Cola akkor már itt volt?**
- Itt volt, csak nem volt ilyen szortiment, ilyen termékskála. Akkoriban volt mondjuk egyfajta kóla, és egy ásványvíz, ami hozzájuk tartozott.
- **Ez mikor volt?**
- Körülbelül tíz éve.
- **Tehát már a rendszerváltás után.**
- Igen. A rendszerváltáskor végeztem az egyetemen. Nekem ilyen szempontból nagyon kapóra jött a nyugati cégek érdeklődése és úgy gondoltam – tényleg elég szerény körülmények között nőttem föl, nem hoztam otthonról, inkább adtam haza –, hogy meg kell lovagolnom ezt a lehetőséget.
- **Ez jól hozott?**
- Ez nagyon jól működött, sikeres tizenegynéhány év volt. Amit ott el akartam érni, azt elértem, szóval ott már nincs célom, nincs kihívás, úgy mint egy kollégiumi vagy

egy matematikai területen.

- Akkor menjünk vissza a kollégiumba. Az (a Táncsics) mennyire volt más, mint az itteni?
- Az speciális kollégium volt, olyan budapesti diákok részére, akik hátrányos helyzetük miatt valahol lakni akartak és fejlődni. Tehát hiába volt budapesti családjuk, ha az nem biztosította a megfelelő fejlődést vagy a lehetőségeket a gyermek számára, akkor egy ilyen budapesti kollégiumban laktak.

**„A diákélet és a későbbi évek között elég nagy rés tátong.
Egy kollégista számára azért ez a rés kisebb.”**

- Az mit jelent, hogy nem biztosította a lehetőségeket?
- Leginkább a családi körülmények voltak, amik közrejátszottak.
- Ez, hogy ilyen nehéz körülmények közül jöttek, jobban összekovácsolta az ott lakókat?
- Természetesen igen. A kollégiumi életnek egyébként szerintem számos előnye van. Felkészít az életre, rengeteg pozitív élmény éri az embert, az ingerdús környezetből fakadóan egy kollégista tapasztaltabbá válik. A diákélet és a későbbi évek között elég nagy rés tátong. Egy kollégista számára azért ez a rés kisebb.
- Milyen volt a közösség a kollégiumban?
- Én szerettem ott lenni, egy 6-7 fős csapat később is összejárt, 10 évvel később még ugyanolyan baráti kapcsolat volt közöttünk. Eléggé összehozta a fiúkat az a kollégium. Hasonló jellegű volt, mint ez, ugyanúgy a hét munkaapjaira korlátozódott és hétvégén hazamentek a diákok. A tanári gárda is nagyon hasonló volt, nyitott, szimpatikus, ami – talán nem szerénységtelenség – a mostani, Káldoros tanári karról is elmondható.
- Voltak ott példakép tanárok, vagy olyanok, akik befolyásolták, hogy tanárnak ment?
- Igen, Gudenus László tanár úr pl., aki ma is viszi ezt a kollégiumot valahol Kelenföldön. Ő nagyon sok szempontból befolyásolta az életemet, a hozzáállása a diákokhoz olyan volt, ami szerintem követendő. Ő mondta pl., hogy az a jó, ha az urak mindenből tudnak egy kicsit, és egy kicsiből mindent. Ez egy olyan mondat, amit én is szívesen vállalok.
- Mit tanult még tőle?
- Mindig maximális tisztelettel viseltetett a fiatalabb generáció iránt, az empátiája,

problémaérzékenysége megfogott és nem csak a matematikában, hanem az élet más területein is.

- **Tehát matek tanár volt. Ez befolyásolta, hogy...**
- Hogy matek szakra menjek? Nem, inkább azt, hogy tanári pályára.
- **Tehát akkor lehet mondani, hogy ő volt a példakép.**
- Így van.

„Az a jó, ha az urak mindenből tudnak egy kicsit, és egy kicsiből mindent.”

- **Voltak csínytevései a kollégiumban?**
- Voltak, de nem hiszem, hogy nekem most tippeket kéne adnom. Annyit azért elárulok, hogy az évek folyamán nem értem be mindig arra az időpontra, amire a kimenőm szólt. Illetve benne voltam egy-két közös buliban, ami dorgálással végződött.
- **Az szigorú kollégium volt ehhez képest?**
- Hasonló. Hasonlóan volt elbírálva mindenki. Voltak egyéni szempontok és voltak olyan, személytől független elvárások, amikben viszont maximális korrektséget vártak. Én magam is átlagos szigorúságú embernek vallom magam, aki a megfelelő hozzáállást viszont nagyon elvárja. Ez az alap, hogy valaki korrekt legyen, fejlődni akarjon, értelmes életet akarjon élni. Viszont vannak olyan elvárások, amiket csak személyre szabottan lehet kialakítani, az egyik embernek egy bizonyos dolog elfogadható, a másiknak nem.
- **Az, hogy kollégista volt, segíti a tájékozódást abban, hogy hogy zajlik egy kollégiumi élet?**
- Természetesen, nagyon is sokat segít, pl. mindenféle kibúvók megítélésében, vagy eleve a nap szervezésében. Arról is vannak fogalmain, hogy egy kollégiumban mi zajlik este, takaródó után.

„Átlagos szigorúságú embernek vallom magam.”

- **Az a fél év kollégiumi tanári állás hol volt?**
- A Róbert Károly körúton egy speciálisabb intézményben, ahol még inkább – részben

önhibájukon kívül – hátrányos helyzetű gyerekek voltak. Annak emberileg volt sokkal nagyobb jelentősége. Ott emberileg adhattam többet, itt talán a matematika is végre közrejátszik.

- **Az mit jelentett, hogy hátrányos helyzetűek?**

- Olyanok voltak abban a nevelőintézetben, akiknek nem volt hova menniük, vagy akik kisebb súlyú csínytevésekkel már felhívták magukra a figyelmet.

- **Tehát az bentlakásos volt, ahonnan nem is mentek haza?**

- Így van. Nevelőotthonnak hívták, és ez jellemzi is az intézményt.

- **Egy ilyen helyen a tanár többet ad emberileg, de gondolom, többet is kap emberileg.**

- Igen, többet kap. Több szempontból látja a világot, új kihívásoknak néz elébe, viszont ha megfelel, ha valóba tud adni, akkor azt a legjobb helyen teszi, a legjobban rászoruló diákoknak.

- **Jó tanárnak tartja magát?**

- Szép kérdés, köszönöm szépen. Vártam is. Úgy gondolom, hogy sok szempontból igen, ami pl. már szóba került, a problémaérzékenység, az empátia, a logika területén, de nyilván vannak tanulni valóim, van hova fejlődnöm.

- **Milyen téren?**

- Figyelem megosztása, azonnali döntések még jobbra tétele, kollégiumi rutin, tanári rutin megszerzése.

- **Hogy jött ez az állás?**

- Ez egy hivatalosan meghirdetett állás volt. Tavaly év végén Harmat László tanár úr más babérokra pályázott, és megüresedett ez a tanári állás, az igazgató úr pedig egy matekszakost akart leginkább. Én meg éppen most nyáron döntöttem úgy, hogy ezt a tanévet szeretném tanárként végigdolgozni, és nagyon gyorsan egymásra találtunk.

- **Hogy ízlik a kollégiumi koszt?**

- A tavalyi íze nincs a számban, tekintve, hogy akkor még nem részesültem a kollégiumi kajában. Viszont azt érzem, hogy az átlagos közétkeztetéshez képest jó színvonalú eddig, és ezt erősítették meg a kollégák is, sőt most már a diákok is. Nyilvánvalóan ezt nem lehet elég jól csinálni, az étel mindig lehetne még finomabb, de amennyire én tudom, a váltás pozitív volt a tavalyi évhez képest.

- **A Táncsicshoz és a Róbert Károly körútihoz képest?**

- Ahhoz képest is megállja a helyét. Nyilván lehetne még javítani. Emlékeim szerint pl. a pénteki reggeli nálunk kakaó és kalács volt, akkor mindig nagyon jól éreztem magam a Táncsicshoz. Az talán itt is jó kajának számítana.

- Család?
- Van egy 8 éves fiam.
- **És hozzá egy feleség.**
- Hozzá egy volt feleség. Ez ma már – sajnos vagy nem sajnos – a házasságok zömében elfogadott dolog, hogy külön élnek a szülők. De szerencsére elég jó baráti kapcsolatban maradtunk gyermekem anyjával, sőt még talán szebb éveink vannak jelenleg, mint voltak néhány évvel ezelőtt.

„Nem azért, mert az én fiam, de szerintem jó fej.”

- **Őt hogyan ismerte meg?**
- Ő szintén tanár, egy pedagógusbulin találkoztunk.
- **Meddig voltak együtt?**
- Biztos, hogy ezt mind bele fogjuk írni az újságba!? ... Őt évvel ezelőtt váltunk el, és előtte öt évig voltunk házasok.
- **A gyerek pedig, gondolom, általános iskolás.**
- Így van.
- **És ő is tanár lesz.**
- Azt nem tudom. De valami nagyon lesz, az biztos. Nagyon szeret matekozni, focizni, zenélni, sok mindent, úgyhogy nem panaszkodom. Nyitott és kreatív gyerek, nem azért, mert az én fiam, de szerintem jó fej.
- **Mit zenél?**
- Most hegedül, de hamarosan áttér a furulyára. Vannak hangszerek, amiket a zenei fejlődés szempontjából nem érdemes kihagyni, és utána lehet igazán hangszert választani.
- **Kinél lakik?**
- A volt feleségemnél.
- **Mert azt szokták mondani, hogy a hegedű, a hegedűgyakorlás eléggé megviseli a családot.**
- **De akkor ez ezek szerint az ő problémája.**
- Igen.

Szabó
Kristóf

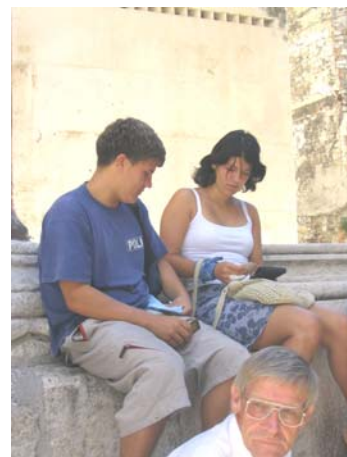
HORVÁT NYARALÁS

Vasárnap este gyülekeztünk a Káldor Miklós Kollégiumban. Miután megérkeztünk a kollégiumba, a portás úr fogadott mindenkit. Rögtön vasárnap este beraktuk az autókba a táskáinkat. A 7-es hálóban voltunk elszállásolva, mindenki csak azt a dolgot vette ki a táskájából, ami kellett másnapra, és amiben fürdött. Nem mind kollégisták voltunk, hanem jöttek idegenek is velünk, név szerint Pásztor Ibolya, Horváth Eszter és Bata Tomi. Egészen estig kártyáztunk és

beszélgettünk. Reggel 7 órakor indultunk Horvátország felé. Ahogy elhagytuk Pestet és a többi várost, gyönyörű szép itthoni tájakat láttunk. Talán a „Magyar Tenger” volt a legszebb közöttük. A Balaton déli részén haladtunk, majd megálltunk, bár én személy szerint nem tudtam, miért. Aztán lassan kiderült, hogy a horvátországi kalandhoz csatlakozik még egy ember. Ez az ember egy leány volt, név szerint Horváth Eszter. Így hát két Horváth Eszterünk volt. Nekem nem

mutatkozott be. Mondjuk én sem neki. Miután beszálltunk az autóba, ott elkezdünk beszélgetni és rögtön kölcsönös szimpátia ébredt bennünk. Szegény Kaszás Attilát sajnáltam már, mert Balázs — aki velünk utazott Trogirig — egyfolytában nyüstölte, hogy előzd meg, menj gyorsabban. Ezek után el tudják képzelni, milyen volt az út. Na ennyit Balázsról. De azért — hozzá teszem — néha elhallgatott. Ám mialatt Balázs beszélt, én csodáltam ezt a nemes tájat, néztem az eget, a földet és a vizet. Gyönyörű volt! 10-11 óra körül megérkeztünk a nagykanizsai Tescoba. Itt bevásároltunk az útra, és ismét útnak indultunk. 12 órára érkeztünk meg a letenyei határhoz. Itt nem sokat kellett várakoznunk szerencsére, így hát tovább

2004. szeptember

folytattuk kalandos utunkat. Nem sokára átmentünk a hídon és szépen lassan megérkeztünk a horvát határhoz. Itt szintén nem kellett várni sokat. Miután elhagytuk a határt, megálltunk egy közeli benzinkútnál. Itt mindenki pihenhetett és fotózhatott. Miután viszonylag kipihentük magunkat, útnak indultunk. Miközben mentünk az úton, gyönyörködtünk e szép tájban, ami elénk tárult. Miközben haladtunk, alagutakon keresztül is mentünk. Volt olyan alagút, ami 6

km hosszú volt, és amikor kiértünk belőle, megláttuk a tengert, amikor pedig megfordultunk, a hatalmas hegyeket néztük és fotóztunk. Aztán útközben nem csak gyönyörű vidékeket láttunk, hanem elhagyatott és lerombolt házakat is. Ez engem egy kicsit elszomorított. Este 7 órakor megérkeztünk a táborhelyre. Természetesen mindenki fáradt volt és alig volt már energiája. De azért felhúztuk a sátert mi fiúk. Este 9 körül leültünk az asztalhoz, és megbeszéltük a másnapi programot. Eszerint másnap lazítás várt ránk. Másnap én korán keltem, mert sütött a nap és a sátorban nem bírtam megmaradni, így mint a nyúl, úgy ugrottam ki. Ha már így főnt voltam, akkor elmentem a kis Eszterrel mosogatni. Miután végeztünk a

mosogatással, ami persze most még nem volt sok, akkor ugye miután mindenki felkelt, megreggeliztünk. És utána mindenki ment a saját feje után. Én a Tomi és Zoli párossal mentem le a tengerpartra. Itt meg tapasztaltuk, hogy a tenger milyen hideg is. Aztán szépen lassan bele mentünk a vízbe, ami meglehetősen sós volt. Próbáltunk valami kincset találni, de csak tengeri sünöket láttunk. Így hát előrébb mentünk, hátha valami érdekeset találunk, de itt se találtunk semmit. Így egy kicsit elszomorodva és egy kicsit éhesen is visszatértünk a táborhelyre, és amire vissza értünk, addigra elkészült az első ebédünk, ami jó magyar lecsó volt. Miután mindenki megette a lecsót, megint elmentek a saját fejük után. Legközelebb a kis csapat csak este ült össze, amikor ugyanis megvitattuk, a másnapi teendőket és arra a következtetésre jutottunk, hogy másnap Trogirba megyünk

autóval. Esti ételről mindenkinek maga kellett, hogy gondoskodjon. Este folytattuk a kártyázást, de egyelőre csak a pókerig jutottunk el. Másnap mindenki reggel felébredt és az asztalhoz ült. Miután megreggeliztünk, beültünk az autóba és elindultunk Trogir felé, ami tőlünk 6,5 km volt. Miután megérkeztünk Trogirba, ott a parkolóban megbeszéltük, hogy hánykor talizunk az autóknál. Aztán elmentünk a város felé és először át kellett mennünk egy hídon, miután átértünk, bementünk Trogirba, ahol

magas házak és szűk utcák vártak minket. Miután megnéztük a várost, kerestünk egy jó kis fagyizót, és csodálkoztunk, hogy milyen nagy adagot és finom fagyit adtak. Miután megnéztük a várost, elmentünk vissza az autókhoz. Este értünk haza. Szintén megint fáradt volt mindenki, így este egy könnyebb kis étel meg egy kis mosogatás meg egy kis kártyajáték és jön az újabb nap. Mindenki lassan kelt fel. Aztán megreggeliztünk és megbeszéltük a napirendet. Hát úgy határoztunk,

ez a nap a pihenésé, és holnapután megyünk Splitbe. Amikor Splitbe értünk, akkor hatalmas panelházakat láttunk, és útközben volt szerencsénk megnézni egy templomot, ami nagyon régi volt. Sétálgattunk az utcákon és láttunk egy lejáratot, ami ilyen kis vásártér volt. Ott lementünk és jobbra tőlünk egy kis szfinx szobor volt és egy templom. A templomba nem lehetett bemenni, mert felújítás alatt volt. A templomtól balra pedig egy torony volt. Oda felmentünk és beláttuk egész Spiletet, na meg Trogirt. Miután lejöttünk a toronyból, elmentünk egy szűk utcán és egy kis kávézóban megnéztük a horvát és magyar kézilabda összecsapást, ahol veszítettünk. Utána hazamentünk és megint csak fáradtak voltunk, úgyhogy megint egy könnyebb vacsi mosogatás és nekem személy szerint egy kis szülinapi zsúr. Szombat este felé készülődtünk a haza útra, és mindenki szépen elrakta a holnapi ruháját. Vasárnap reggel korán keltünk és gyorsan összepakoltunk. Az úton egytől egyig fáradtak voltunk, így szépen csendesen aludtunk, amíg lehetett. Vasárnap este 10 órára értünk haza, nekem kijöttek a szüleim és én otthon töltöttem az estét, a többiek természetesen a kollégiumban.

Ennyi tehát a horvátországi kirándulás, köszönöm, hogy részt vehettem a kiránduláson, és az élményt is nagyon szépen köszönöm.

Székely
Dániel

2004. szeptember

ANGLIAI UTAZÁSOM

Kezdeném azzal, hogy ez a nyár is viharos gyorsasággal eltelt. De idén nyáron vettem részt először diákcsere-n. Még iskolaidő alatt meglátogatta az Angliába menő társaság a felkészítő foglalkozásokat. Végül is szerintem egy elég sokszínű és jó társaság jött össze. Az iskola végeztével mindenki nagyon örült, hogy egy kicsit lazíthat. Így volt ez most is. Majd június közepe felé kaptunk egy levelet. Ebben a levélben tudatták velünk, hogy mit kell hozni, hogy hol és mikor találkozunk és még közölték a programlistát is. Amikor én a programokat először végigolvastam, azt mondtam, ha ezeknek csak a fele beteljesül, akkor én már nagyon boldog leszek. Majd kis idő múlva elérkezett az a július eleji nap, amikor is a Ferihegy B termináljának beszálló részlege előtt találkoztunk. Az ország különböző pontjairól mindenki ott volt, kivéve a Tanár Urat (pedig Ő Budapesten lakik). Mi csak beszélgettünk töretlenül, majd egyszer csak fél óra késéssel

befutott a Tanár Úr is. Megérkezése után egyből elkészítettünk szeretteinktől, átmentünk az ellenőrző pontokon, majd kis idő múlva már a gépen voltunk. Nem mentünk valami nagy géppel Frankfurtig, de jól ment a madárka. Frankfurtban a reptéren vándoroltunk egyet, ahol Szilveszter barátunk bemutatkozásként esett egy hatalmasat a mozgólépcsőn. Szerencsére semmi baja nem esett. Majd innen tovább repültünk Angliába egy természetesebb géppel. Ez a gép már szó

szerint szárnyalt. Fontos megjegyezni, hogy ezen a járaton nagyon szép stewardesseink voltak. Ebből adódóan is már jól kezdődött ez a csereüdülés. Londonba megérkezve több mint egy órát vártunk, hogy Andy-ék megjelenjenek. Ültünk a Heathrow kijáratánál nagy tanácstalanul. Majd megérkeztek Andy-ék és az olaszok is, beszálltunk a mikrobuszba és már mentünk is Oundle-ba. London és Oundle között 2 és fél óra az út, nem pedig 20-25 perc, mint ahogy arról minket itthon tájékoztattak. Először nem értettük, hogy miért mondtak nekünk más időpontot, de aztán, ahogy megérkeztünk, már senkit sem érdekel. Megérkezésünkkor meg-mutatták, hol fogunk aludni, mit hol találunk. Nagy meglepetésünkre egyik szobában sem volt szekrény, ami először

2004. szeptember

nagyon idegesítő volt. Este kimentünk a faluba, majd nyugovóra léptünk. Második reggel a reggelit követően ismerkedő játékkal kezdtünk. Majd mentünk kirándulni. Angliában való tartózkodásom alatt sok mindenről beszélgettünk. Nagyon sok helyen jártunk, és mindig próbál-

tak a kedvünkben járni. Ha nem haragszotok, nem sorolom fel napra pontosan, hogy miket csináltunk, mert szerintem soha nem végeznék, így inkább csak a nagyon emlékezeteseket mesélem. Elmentünk például valamelyik nap egy sportcentrumba, ahol lehetett síelni és bowlingozni. Én személy szerint bowlingozni mentem. Nem ment valami túl jól, de nagyon jól éretem magam. Aztán elmentünk még a Rockingham Castle-hoz, ahol eltöltöttünk egy nagyon kellemes napot. Mégis számomra az utolsó napunk volt a legemlékezetesebb, amikor elmentünk Peteborough-ba. Itt elengedték a társaságot, mindenki arra ment, amerre látott, és kedvére vásárolhatott a szeretteinek ajándékot. Majdnem kihagytam a sorból Cambridge-et! Itt is jártunk. Ladikoztunk egy jót a Cam folyón, majd magyar idegenvezetéssel megtekintettük Cambridge-et. Este pedig voltunk egy szabadtéri rendezvényen, ahol nagyon jól éreztük magunkat. Sajnos eljött az utolsó nap is, amikor kora reggel keltünk, majd mikrobusszal mentünk a repülőtérre. Az olaszok már reggel elrepültek, de a mi gépünk csak kora délután indult. De semmi baj, szerintem én nagyon hasznosan eltöltöttem ezt a jó pár órát – aludtam. Majd élményekkel és tapasztalatokkal telve hazautaztunk.

Nagyon jól éreztem magam, és nagyon örülök, hogy részese lehettem ennek a programnak. Nagyon kedvesek voltak akikkel mi voltunk angolok, de ugyanez néhány boltban nem mondható el. Nem tettem említést az ételeinkről. Számomra néha fogyókúrának tűnt, de összességében nagyon jó véleménnyel vagyok róla. Örülök, hogy szembesülhettem egy kis olasz temperamentummal is. Nagyon szeretném ha jövőre jönnek, akkor mi sem vallanánk szégyent az étellel és a szervezéssel!!!

Pahota
Ákos

2004. szeptember

Altató

Esélyegyenlőség

Két rendőr beszélget:

- Na hogy vált be az új házörző kutyád?
 - Ne is mondd! Egész éjjel annyira ugatott, hogy nem is hallottuk, hogy közben a betörő kirámolta a garázst és ellopta az autót.

A tündérszép királykisasszony elhatározza, hogy férjhez megy. El is mondja apja urának, hogy hirdesse szét heted-hét országra. De csak ahhoz megy, aki kiállja a próbát. Kihirdeti a király, s özönlének a hercegek, grófok, válogatott parasztlegények. Igen ám, de sorra megbuknak a vizsgán!!! Egyszer arra jár a szegény vándorlegény, és beáll a sorba ő is, szerencsét próbálni. Nevetik is a hercegek, grófok, válogatott parasztlegények, hogy mit akar itt ez a csóró, szerencsétlen, hiszen ők sorban kudarcot vallottak. Mivel azonban mindenki próbálkozhat, egyszer a vándorlegény is sorra kerül.

- Menjünk ki, sétáljunk egyet a tündéerkertben! - invitálja a királylány. Kimennek, és elmennek a csilingelő aranyalmafa alatt, átmennek a szőlőszőlők között, és elérnek az ezüstpatak partjára. Ott a tündérszép lány lehúzza az ujjáról a gyémántokkal ékesített aranygyűrűjét, és bedobja a patakba, majd ezt mondja a legénynek:

- Vedd ki, és add a kezembe!

A szegény vándorlegény úgy tesz, ahogy a királykisasszony kérte, mire az megszólal:

- Ez a sok idióta meg mind a patakba ugrott!

BEKÖLTÖZÉS

2004. szeptember

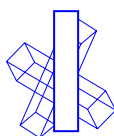
Azért dolgozunk, hogy teljes körű
kikapcsolódást, és rendszeres szórakozási
lehetőséget biztosítsunk számotokra.
Célunk, hogy a filmművészettel való
ismerkedés mindenkinek elérhető legyen
és ezáltal ti is tagjai legyetek egy
vidám és színvonalas társaságnak.

K é p v i l á g .

Reméljük értékelni fogjátok
előadásainkat és élvezni az
egyszerű megjelenésű,
modern vizuális stílust.

É l m é n y .

F I L M K L U B

t á r s a s á g